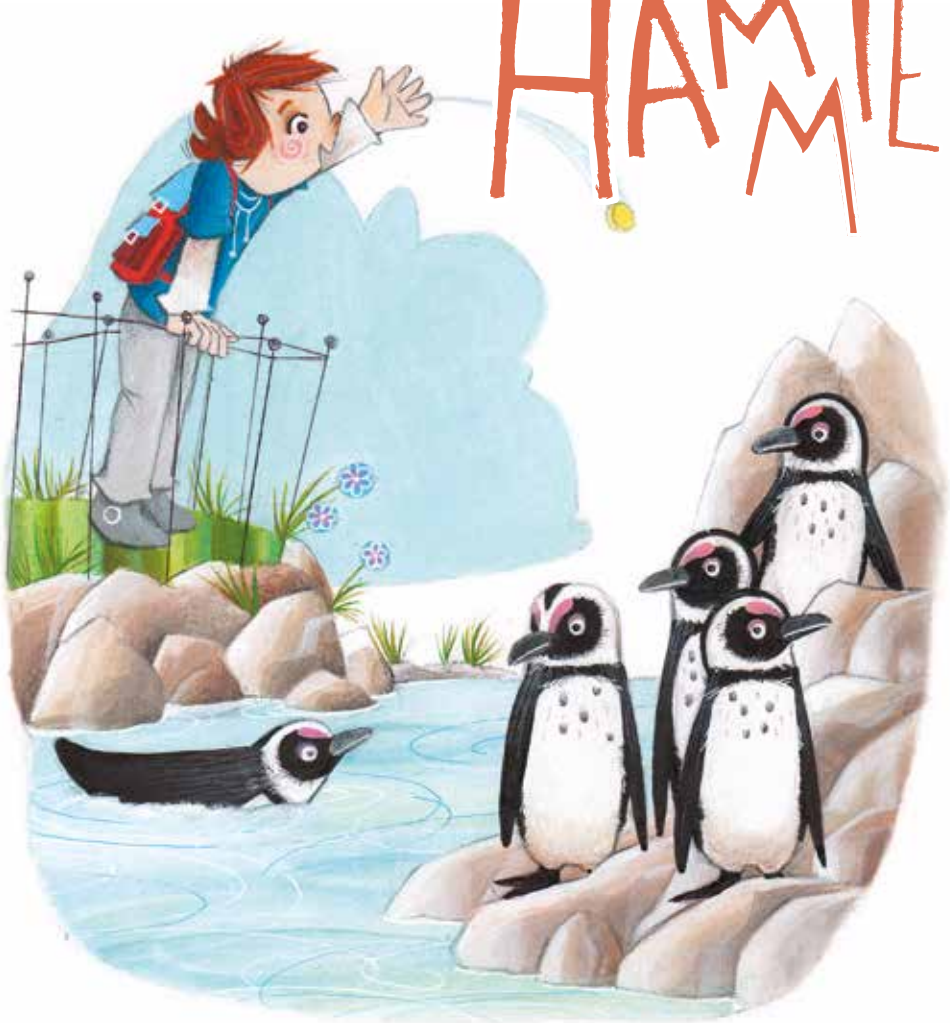

Krista Okma & Jolanda van der Burgt

SEM & HAMMIE

Voor Skye en Ryan

- Krista

Krista Okma

Sem en Hammie

© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Illustraties: Jolanda van der Burgt

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: kinderen, opgroeien, vriendschap, familie, humor

NUR 281-282

ISBN 978 90 448 2309 7

D/2015/4124/051

Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com

Een kaartje naar Nee-land

Sem zit aan tafel. Het sneeuwt buiten. Hij heeft nergens zin in vandaag. He-le-maal nergens in. Hij heeft een alles-nee-bui.

‘Wil je nog een boterham?’ vraagt mama.

‘Nee,’ zegt Sem.

‘Wil je nog wat drinken?’

‘Nee,’ zegt Sem.

‘Wil je buiten sneeuwballen gooien?’

‘Nee,’ zegt Sem weer.

‘Waar heb je dan wel zin in? Lekker knutselen?’ probeert mama.

‘Nee,’ zegt Sem.

‘Tekenen?’

‘Neehee,’ zegt Sem.

‘Puzzelen?’

‘Nee, nee, nee!’ zegt Sem.

Poeh, zijn mama weet het ook niet meer. ‘Heb jij soms een kaartje naar “Nee-land” gekocht?’ vraagt ze. Ze probeert Sem te kietelen. Sem doet hard zijn best om niet te lachen. Hij wil lekker blijven brommen.

‘Eens even testen,’ zegt mama. ‘Ben je een jongen?’

‘Nee,’ zegt Sem met een grijns.

‘Heb je een mama?’ vraagt mama dan.

‘Nee,’ zegt Sem, maar hij kan zijn lachen nog maar net inhouden.

‘Kun je ook “ja” zeggen?’

‘Nee,’ zegt Sem.

‘Wil je een koekje?’

‘Euhmm ... nee,’ zegt Sem. Met veel moeite, want een koekje is natuurlijk wel heel erg lekker.

‘Ik weet wat,’ zegt mama. ‘Hier is een kaartje naar Ja-land.’ Ze geeft Sem een oud bonnetje van de supermarkt. ‘In Ja-land is het reuzege-

zellig,' legt mama uit. 'De zon schijnt, iedereen is blij en alle kinderen zeggen de hele dag "ja, ja, ja!"' Ze lacht, maar Sem trapt er niet in. Hij scheurt het kaartje in kleine stukjes en gooit de snippers boos op de grond.

Dan is mama er klaar mee. 'Dat vind ik niet leuk, Sem! Gooi die papiertjes maar even netjes in de prullenbak! Dus jij bent van plan om de rest van de dag alleen maar "nee" te zeggen?' vraagt ze boos.

'Ja!' zegt Sem. Oeps, het floepte er zomaar uit!

Mama en Sem kijken elkaar aan en moeten allebei ineens heel hard lachen.

De plasdokter

Sem gaat naar de plasdokter. Mama gaat mee. Ze heeft de kaart van Sem in haar tas gestopt. Met een sticker erop voor elke nacht dat Sem droog is gebleven. De kaart is al helemaal vol.

De plasdokter vraagt hoe het is gegaan. Mama haalt trots de kaart uit haar tas.

'Vertel er eens wat over, Sem,' zegt de plasdokter. Maar Sem heeft geen zin. Mama moet het vertellen.

'Maar een paar ongelukjes en verder helemaal droog!' zegt mama blij.

Dan gaat de telefoon. De plasdokter loopt even weg. Snel kruipt Sem op haar bureaustoel.

'Ben jij nu de plasdokter?' vraagt mama.

'Ja!' zegt Sem. Lachend zegt hij: 'Goedemorgen, mevrouw, hoe vaak hebt u deze week in uw broek geplast?'

'Even denken,' zegt mama. 'Ik geloof dat het nul keer was.'

'Wat komt u dan bij de plasdokter doen?' vraagt Sem verbaasd.

'Tja, dat is een hele goede vraag,' zegt mama.

'Ik denk dat we dan snel klaar zijn,' zegt Sem.

Ze moeten allebei lachen.

Als de plasdokter terugkomt, zegt mama: 'We hebben een nieuwe plasdokter vandaag.'

'Wat goed!' zegt de plasdokter.

'Hoe vaak hebt u deze week in uw broek geplast?' vraagt Sem nu ook aan de plasdokter. De plasdokter lacht.

Ze zegt: 'Wist je dat een plasdokter ook kan vragen hoe het met het poepen gaat?'

Dat wist Sem niet. De plasdokter laat een kaart met allemaal verschillende soorten poepjes zien. Sommige zien er raar uit.

'Deze is net een koeienvlaai!' zegt Sem. 'En deze een konijnenkeutel!'

Hij vindt het heel erg grappig.

Dan is het alweer tijd om te gaan. Sem mag uit het speciale doosje van de plasdokter een mooie schelp of een steentje uitzoeken. Hij kiest twee mooie steentjes. Een blauw en een rood.

‘Net echte parels!’ zegt Sem.

Vlak voordat ze de deur uit lopen, vraagt de plasdokter aan Sem: ‘Welk soort poepje denk je eigenlijk dat ik heb?’

‘Ik denk van die konijnenkeutels!’ lacht Sem.

Alles is roze

Vandaag is de hele stad roze. Er hangen allemaal waslijntjes in de winkelstraat met roze sokken, t-shirts en sjaals eraan. En ieder stoplicht heeft een roze gebreid mutsje op. Dat is gek. De mensen op straat dragen ook allemaal roze. Roze hoeden. Roze laarzen. Roze bloemenkransen.

‘Waarom is de hele stad roze vandaag, mama?’ vraagt Sem.

‘Omdat het vandaag roze zaterdag is,’ antwoordt mama.

‘Roze zaterdag? Wat is dat nou weer?’ vraagt Sem.

‘Roze zaterdag is een dag waarop mannen die verliefd zijn op mannen, en vrouwen die verliefd zijn op vrouwen feestvieren.’

Sem snapt er niks van. Maar het is wel heel gezellig in de stad. Overal is muziek en zijn er mensen aan het dansen.

‘Zijn dat dan roze mensen?’ vraagt Sem.

‘Nee,’ zegt mama. ‘Jongens die verliefd zijn op jongens noem je “homo”. Meisjes die verliefd zijn op meisjes “lesbisch”.’

‘Ben jij ook lesbisch?’ vraagt Sem.

‘Nee, want ik ben verliefd op papa en dat is een jongen,’ zegt mama.

‘Nou, ik ben helemaal niets,’ zegt Sem. ‘Want ik ben verliefd op niemand.’

‘Misschien word je later nog wel eens verliefd,’ zegt mama.

‘Nee hoor,’ zegt Sem. ‘Niks ervan. Ik blijf later lekker alleen en ik ga nooit trouwen!’

‘Ja,’ zegt zijn broer Daan. ‘Wij gaan samen in een huis wonen, hé, Sem?’

‘Lekker rustig.’

‘Kom,’ zegt mama. ‘We gaan chocomelk drinken.’ Papa komt ook. Het is heel gezellig. Ze mogen ook nog een chocolademuffin bestellen.

‘Wat ben ik toch verliefd op jullie!’ zegt papa tegen Daan en Sem.

‘Dan ben je een homo!’ zegt Sem blij.

Papa snapt er niets van.

‘Ja,’ zegt Sem. ‘Want je bent een jongen die verliefd is op andere jongens.’

Tanden tellen

Mama komt Sem vandaag vroeg ophalen. Maar niet om iets leuks te doen. Hij moet naar de tandarts. Sem vindt er niks aan. Straks gaat de tandarts zeggen dat hij niet goed heeft gepoetst. Misschien krijgt hij wel op zijn kop.

Sem zit achter op de fiets bij mama. Ze gaan eerst thuis een boterham eten.

‘Poets je tanden nog maar even,’ zegt mama na de boterham. ‘Dan zijn ze extra schoon voor de tandarts.’ Sem krijgt steeds minder zin om te gaan.

Ineens heeft Sem een idee. Misschien kan hij zijn Pietenpak aantrekken. Dan gaat Zwarte Piet naar de tandarts en niet Sem.

‘Mam, mag ik mijn Pietenpak aan?’ vraagt Sem. Mama vindt het goed.

‘Misschien kun je nog je zonnebril opzetten,’ zegt mama. ‘Dan hoef je de tandarts ook niet meer te zien.’ Sem ziet er grappig uit met zijn Pietenpak aan en zijn zonnebril op.

De tandarts moet lachen als ze Sem ziet.

‘Zullen we je tanden gaan tellen, Sem?’ vraagt de tandarts. Tanden tellen klinkt helemaal niet zo eng, denkt Sem.

‘Een, twee, drie ...’ telt de tandarts.

‘Al je tanden zijn er nog, gelukkig maar.’ Dan is het alweer klaar.

Sem zet zijn zonnebril af.

De tandarts ziet er eigenlijk best lief uit.

Paaltje plassen

Sem en zijn vriendje Luuk hebben iets leuks bedacht. Ze gaan overal tegenaan plassen. Sem begint. Hij loopt de tuin in en plast tegen de heg. Luuk moet heel hard lachen.

‘Nu jij, Luuk!’ roept Sem. Maar Luuk hoeft nog niet te plassen.

‘Misschien moet je eerst een heel groot glas water drinken,’ bedenkt Sem.

Ze pakken het allergrootste glas dat ze kunnen vinden en doen het vol met water. Sem drinkt ook een glas water. Dan kan hij straks nog een keer tegen iets aan plassen.

‘Kun jij alweer plassen?’ vraagt Sem na een tijdje.

‘Nee, nog niet,’ zegt Luuk. Sem ook nog niet. Het duurt wel lang, zeg. Dan komt mama de kamer in.

‘Willen jullie wat drinken, jongens?’ vraagt ze. Eigenlijk hebben Sem en Luuk geen dorst meer, maar nog meer drinken helpt misschien wel met het plassen. Dus zegt Sem: ‘Ja, lekker, mama.’ Dan moet Sem ineens weer plassen. Heel nodig. Luuk moet ook. Gelukkig is de mama van Sem net in de keuken.

‘Kom, Luuk, we gaan vóór plassen.’ Ze doen de deur open, lopen naar het hek en plassen samen tegen de paaltjes aan.

Dan komt ineens de mama van Luuk eraan.

‘Wat zijn jullie nou aan het doen?!’ vraagt ze verbaasd. Ze vertelt het aan de mama van Sem: ‘Weet je dat de jongens buiten tegen de paaltjes staan te plassen?’

‘Wie van jullie is daarmee begonnen?’ vraagt Sems mama verbaasd.

‘Euhmm,’ zegt Sem. ‘Ik ben begonnen, maar we hebben het samen bedacht.’ Sem en Luuk moeten er een beetje om lachen. Maar de mama’s snappen niet wat er zo leuk aan is.

‘Als je op straat plast, krijg je van de politie een boete,’ zegt de mama

van Luuk. Dat wisten Sem en Luuk niet. Dan heeft de mama van Sem een ideetje. Sem en Luuk moeten allebei vijftig cent uit hun spaarpot betalen. Als boete. Voor het buiten plassen. Dat vindt Sem niet grappig. Hij was juist aan het sparen, voor een mooie speelgoedauto.

‘En voortaan wel weer op de wc plassen, anders krijgen jullie nog een keer een boete,’ zegt de mama van Luuk. Ja, dat was Sem al van plan. Buiten plassen is veel te duur.

Hammie is nul jaar

Hammie is jarig. Sem vertelt het aan mama.

‘Hoe oud is Hammie geworden dan?’ vraagt mama.

‘Nul jaar,’ zegt Sem.

‘Hé?’ vraagt mama. ‘Maar dan is hij toch nog niet jarig?’

‘Jawel,’ zegt Sem. ‘We vieren dat hij geboren is. Mag Hammie mee naar de vakantieopvang, mama?’ Het mag. Sem doet hem nog snel een onderbroek aan. Hammie kan natuurlijk niet in zijn blote billen naar de opvang. Dan gaat Sem met Hammie achter op de fiets zitten. Hij houdt hem stevig vast.

De juffies vinden het heel gezellig dat Hammie mee is. ‘Dus Hammie is jarig? Dat moeten we vieren!’ Juf pakt de knutselspullen. Alle kinderen maken slingers en een verjaardagsmuts voor Hammie.

‘Mag ik een cadeautje voor hem inpakken?’ vraagt Sem. Sem pakt een voorleesboek en doet er een mooi papiertje omheen. Strik erop. Klaar.

Bij het broodje eten gaat iedereen voor Hammie zingen. ‘Er is er een jarig, hoera, hoera, dat kun je wel zien, dat is ... Hammie!’ Hammie heeft zijn muts op. Hij ziet er heel mooi uit.

Sem geeft Hammie het cadeautje. Dan krijgt iedereen een verjaardagskoekje. En juf leest het boek van Hammie voor. Wat een feest!